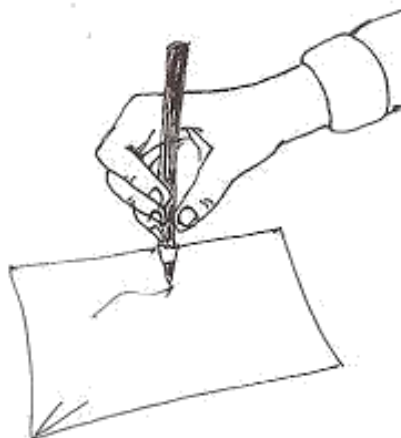

יופי משכר

כתיבה: בר סרף

עריכה : מאור רוש

עיצוב כריכה: בר סרף

נכתב במסגרת יוזמה חינוכית בתרבות יהודית- ישראלית .

חטיבת הביניים אורט גוטמן, נתניה

איך נעלמת לי ככה? אני לא מאמין.

אני נזכר באותו היום, הפעם הראשונה שראיתי את הפנים היפות והעדינות שלך, לא יכולתי להחזיק את עצמי ולא לדבר איתך.

הייתי נחוש לדעת מי את ולהיכנס לעולם שלך, עולם שעכשיו אני יודע שהוא הכי מיוחד שיש.

ללמוד להכיר אותך לעומק, עד לבפנים ולעמקי הנשמה, וככה גם הכרתי. והאמת? לא מסתכל אחורה בחרטה אפילו לא לשנייה.

גם לצדדים האפלים שלך, הרעים והחשוכים, למדתי להכניס אור. למדתי אותך.

מי היה מאמין שדבר יוביל לדבר ונגיע לכאן?

תני לי עוד הזדמנות אחת, אחת אחרונה, לחבק אותך ולנשק אותך, להחזיק אותך בין הידיים שלי ואני מבטיח לך שאני אנצל אותה.

אני רוצה שתחזרי אליי, אני מתגעגע אלייך והלילות שלי מאז שעזבת חסרי שינה. אני מתחרט על כל כך הרבה דברים שאמרתי, ולא אמרתי.

אני מצטער על כל רגע שלא הייתי הבחור הנכון בשבילך, על כל רגע שלקחתי אותך כמובן מאליו.

אם רק היית חוזרת, ואפילו לשנייה הייתי מוכיח לך.

אני מצטער שנתתי לך ללכת ממני ככה.

אני מצטער שלא חיבקתי שהיית צריכה ומצטער שוויתרתי עלינו כל כך מהר, שנינו יודעים שהיינו יכולים להיות הדבר הכי חזק ומדהים בעולם.

אני לא מאמין שאני אומר את הדברים האלו.

איך הגעתי למצב הזה?

הכל קרה לי מהר מידי. תחזרי אליי בבקשה. את חסרה לי. קשה לי.

"אוהבים אותך מאיה" נשמע קול חזק של שישה ילדים, אני ביניהם אך יושבת בשקט, בצד ולא מוציאה הגה. רגליי צמודות אחת לשנייה וידיי ביניהן, ראשי מורכן מטה ואני מתאפקת שלא לקום ולצאת מהחדר ברגע זה. זה לא המקום שלי. אני לא שייכת לפה ואף פעם לא אהיה. יכולתי להתמודד עם הבעיות שלי בעצמי אבל לא, כמובן שלא, להורים שלי אין זמן בשבילי. תמיד הנדל"ן ועורכות הדין יבואו לפני. "ליאור, מה איתך? איך את מסתדרת?" הקול של המדריכה המציקה נשמע שוב "האמת שגרוע, לפני כמה ימים חזרתי" היא השפילה את ראשה ובשלב זה התחלתי להקשיב "חזרתי להכל, כל ההרגלים הישנים" היא המשיכה "הקאתי שוב וגם לא אכלתי 3 ימים וחברה מבחוק הגניבה לי וודקה, זה פשוט משפיל" הייתי מופתעת מהפתיחות בה הילדה דיברה ולא הבנתי כיצד היא יכולה לספר ככה את כל הפגמים שלה. המדריכה הייתה מופתעת אך ניסתה בצביעות יתר לספר לילדה שהכל יהיה בסדר, שכל אחד מועד לפעמים ושאפשר לקום מכל נפילה. ידעתי שהיא משקרת. יש נפילות שאתה לא יכול לקום מהן, אתה נופל ונשאר בתחתית, התהום השחורה שנפתחה מתחת לרגליים שלך כאשר נפלת שואבת אותך פנימה ואתה נשאר שם לנצח. יש נפילות שפשוט אי אפשר לקום מהן.

"אני רואה שיש לנו כאן פנים חדשות, את רוצה לספר מי את?" הקול המצפצף הוציא אותי ממחשבותיי. רוב האנשים מוצאים את הקול של המדריכה הזו מרגיע אך באוזניים שלי זה כמו אלפי צפצפות מעצבנות. המדריכה המשיכה לתקוע בי עיניים והבנתי שאין לי ברירה מאשר לענות לה. "אני ירדן בוטר, בת 15 מהצפון. אני אוהבת מוזיקת רוק אבל גם רגאיי. לפני שנכנסתי לפה הייתי רוקדת אבל הפסקתי. אני לא חכמה במיוחד ותמיד הייתי נכשלת בלימודים. ההורים שלי אנשי עסקים... ואני... אנורקסית" השפלתי את ראשי, מתעלמת מהמבטים הנעוצים בי. אני מבינה למה הם מסתכלים, אני מוזרה, קצת לא נורמאלית. החל בסגנון מוזיקה שאני אוהבת ועד למראה שלי. אני נמוכה, יש לי שיער חום מתולתל ומקורזל ועיניים ירוקות כהות שמשנות את צבען לחום לעתים תכופות בחורף. המשקל אומר שאני רזה, גובה 1.55 ומשקל 30. אני לא רואה את זה שאני רזה, אני רואה שאני לא בריאה, אבל רזה? ממש לא. "זהו? את לא רוצה לספר לנו איך היא התחילה, המחלה?" המדריכה המציקה שוב דיברה, שמה רונית נדמה לי. "דבר ראשון זו לא מחלה, זו בעיה. דבר שני – לא" עניתי בעוקצניות, אין שום סיכוי

ששבעה אנשים שאני בקושי מכירה ישמעו את הסיפור שלי, פשוט לא. רונית נשמה עמוק בקולניות ומילמלה משהו שנשמע כמו בסדר, התעלמתי והפגישה המשיכה בזמן ששקעתי במחשבות שלי. רונית בירכה את כולם לשלום וכולם ברכו אותה בחזרה, חוץ ממני כמובן. יצאתי החוצה מהחדרון והלכתי לפרק את המזוודה שלי. פתחתי את המזוודה הורודה והקטנה שלי והנחתי את כל הבגדים על המיטה הקטנה שנמצאת ליד מיטה נוספת. 'ממש כיף, שותפה לחדר.' מלמלתי לעצמי בסרקזם גמור והכנסתי את הבגדים לארון. לאחר שסיימתי את סידור הבגדים ומוצרי הטיפוח, השתרעתי על המיטה עם ידיים פרוסות לצדדים ומבט אל התקרה. וואו כמה שהייתי רוצה את האייפון שלי עכשיו. לקחתי את האייפד שהגנבתי פנימה ושמעתי את להקת הרוק האהובה עליי בזמן שפשוט בהיתי בתקרה בחוסר מעש. זו עומדת להיות תקופה ארוכה.

עבר חודש מאז שנכנסתי למוסד. חודש מוזר, מתיש, מעייף ובעיקר מייאש. בחודש הזה זכיתי להכיר את ליאור, ילדה מדהימה, במקרה היא גם השותפה שלי לחדר. ליאור כמעט כמוני, אבל גם שונה. גם לה יש את הבעיה, אנו חולקות את אותה שנאה עמוקה לאוכל ומה שעשינו עם ארוחת הצהריים שלנו היה בעיקר מלחמות אוכל. ליאור בת 16 והבעיה שלה קשה יותר משלי. את החלל הריק בבטן שלה היא מילאה בוודקה ובמשקאות אלכוהוליים שונים ואת העצב בלב שלה בטבק הסיגריות. בשונה ממני, היא אוהבת את כולם, צוחקת ומחייכת בלי סוף למרות המצב הקשה שלה, אין לה בעיה לדבר על החיים שלה ומה שהיא עוברת. היא ילדה פתוחה ואהובה על ידי כולם, היא פה כבר שנתיים – כולם מכירים ואוהבים אותה. ליאור מדהימה והיא חברה טובה, אולי הכי טובה שהייתה לי.

"ירדן!!! שמעת?! ליאור נכנסה לחדרנו בצווחות "מה יש ליאור? מה הפעם?" הסתכלתי עליה וגלגלתי עיניים, היא נוטה להגזים. "מגיעה היום קבוצה של מתנדבים בדיוק בגילך, הם גם מהעיר שלך" היא הסתכלה עליי והזיזה את גבותיה מעלה ומטה כסימן לכוונתה הזדונית שאכיר מישהו "אוקיי, זה יכול להיות נחמד. אולי אראה מישהו שאני מכירה" משכתי בכתפיי בחוסר אכפתיות אבל האמת היא, שהביקור הזה הלחיץ אותי, מאוד. לפי מה שהבנתי, פעם בחודש מגיעה לפה קבוצת מתנדבים – בני נוער, בגילאי 17-13 לשבת ולדבר איתנו, לספר לנו דברים ובעיקר להעביר לנו את הזמן ולהזכיר לנו כביכול כמה חיים של "ילד בריא" נהדרים.

ליאור יצאה מהחדר ואני נשכבתי על מיטתי בניסיון לנמנם. התעוררתי בתוזה חזקה של יד שמטלטלת אותי וקריאות בשמי, "די ליאור!!!" צעקתי עליה וזרקתי עליה את הכרית שלי. "גררתי" את עצמי מחוץ למיטה ולחדר האמבטיה. הסתכלתי על עצמי במראה, כל כך שמנה. מראה הגוף שלי עורר בי רצון לבכות, בכל שנייה שהסתכלתי במראה נגעלתי יותר ויותר, רציתי להקיא. מחיתי את הדמעה שזלגה על לחיי והכרחתי את עצמי להתארגן. לבשתי מכנסי טייטס שחורים וחולצה ארוכה בצבע אפור ובגזרת 'גולף'. יצאתי למתחם הלובי, היו פזורות בו כמה ספות לבנות והרצפה הייתה שחורה, ישבו על הספות והכורסאות נערים, באמת מהעיר שלי, יכולתי אפילו לזהות כמה אבל בחרתי להתעלם. ראיתי שהספה הזוגית פנויה וישבתי בה, ללא כוונה או רצון שמישהו יתיישב לידי. שיחקתי עם ציפורניי ושקעתי במחשבות. "היי" שמעתי קול לפתע, של נער, והרמתי את ראשי. היה לו שיער שחור ועיניים חומות. הוא לבש ג'ינס כחול ומשופשף עם חולצת טי-שרט לבנה עם 'V' הוא היה ילד יפה, מאוד. נופפתי בידי כמחוות שלום והוא שאל אם אפשר לשבת לידי, עניתי לחיוב והוא התיישב. דיברנו והשיחה עברה מהר, הרגשתי כאילו אנו מכירים כל חיינו. "איך זה קרה?" הוא שאל, מתחיל להתעניין בבעיה שלי יותר ויותר "תבין משהו, אני לא חושבת שאני רזה, לא עכשיו ולא אף פעם, אם הייתי יכולה להוריד עוד שניים או שלושה קילוגרמים, הייתי מרגישה מושלמת." שיחררתי נשימה עמוקה שהחזקה בריאות שלי יותר מידי זמן "אבל את כבר מושלמת, ואני מצטער אם זה יעליב אותך אבל... הרסת את עצמך לגמרי" הוא הסתכל עליי פשוט וחיכה לתשובה, לא עניתי, לא היה לי מה

לענות "אני רציני, יש לך את הפנים הכי יפות שראיתי" הוא צחק והייתי חייבת להחליף נושא "אתה מנסה להתחיל איתי או משהו? לא הולך לך" אמרתי בציניות ושנינו פרצנו בצחוק, השיחה המשיכה עוד שעותיים נוספות וצחקתי בלי הפסקה. לאחר שחזרתי לחדרי ועברתי כמה סדרות צווחות עם ליאור המתלהבת, הלכתי לישון. בזמן שניסיתי להירדם חשבתי עליו, על איתי, הוא חמוד וחבר ממש טוב. אין לי ספק.

התעוררתי ליום חדש במקום הזה, לא הצלחתי להוציא את איתי מהראש שלי. מלבד ליאור הוא היה הקשר האנושי היחיד שלי בשנתיים האחרונות, תמיד כולם נגעלו ממני, מהמשקל שלי, מאיך שנראיתי, אני נגעלתי מעצמי – אז איך אחרים לא יגעלו?

ואיתי, הוא היה שונה. הוא לא נגעל, הוא לא התרחק, הוא פשוט היה שם. הקשיב לי ולדברים שאמרתי, הצחיק אותי בלי מטרה וכוונה, גרם לי להרגיש... נורמלית. בפעם הראשונה בשנתיים האחרונות הרגשתי נורמלית. מעניין אם זה באמת כזה כיף, כמו שאני מדמיינת, החברויות האלו, ההומור, הנורמליות שכל ילד בגילי חווה. אני רק מייחלת שיבוא יום ואהיה כמו כולם, לא מחוברת לצינורית הזנה, לא נוטלת תרופות דרך הוריד ובעיקר לא סגורה במקום אחד וקטן שרק מזכיר לי שוב ושוב עד כמה שאני לא שפויה, אולי יום אחד, אצליח לצאת מזה.

"ירדן, יש לך שיחה" הקול של מריה, הפיליפינית שעובדת במקום, קטע את חוט מחשבתי. במשך שתי הדקות שהתהלכתי במוסד עד לטלפון המרכזי, תהיתי לעצמי מי יכול להתקשר. עם אמא ואבא לא דיברתי מאז שנכנסתי וחוש מהם אין לי שום קשר עם העולם החיצון. הרמתי את שפורפרת הטלפון שהייתה מונחת על השולחן, ועניתי.

"הלו?"

"אממ.. ירדן?" נשמע קול של נער מהצד השני. "איתי?" ציחקקתי "כן, היי" הוא צחק בעקבותיי, היה לו צחוק מקסים "היי, למה אתה מתקשר?" שאלתי בטון חצוף יותר ממה שהתכוונתי "סתם, רציתי להגיד לך שהקבוצה שלי באה היום בערב לביקור" "אה", התמהמתי קצת בניסיון לחשוב מה לענות "אני שמחה" עניתי לבסוף "גם אני" "נתראה בערב" אמרנו ביחד וצחקנו, ניתקתי את הטלפון עם חיוך וחזרתי לחדר.

עם החיוך מרוח על פניי נכנסתי לחדר ומצאתי את ליאור מוחכה לי בכניסה של החדר עם חיוך לא פחות גדול משלי ומבט של ציפייה בעיניים "אוי איתי, אני כל כך שמחה, נתראה בערב" היא חיקתה את קולי והתחילה לעשות צורות של לבבות עם ידייה ונשיקות עם שפתייה "תפסיקי טיפשה" גילגלתי את עיניי והתיישבתי על מיטתי. "נו... מה הוא אמר?" היא התיישבה מולי והתעניינה "סתם שהוא והקבוצה באים היום בערב ושנתראה" אמרתי בטון חסר אכפתיות ועניין, ומשכתי בכתפיי. "תפסיקי לזלזל בזה! יכול להיות שאיתי הוא כרטיס היציאה שלך מפה, גם לי היה איתי, כשרק נכנסתי לפה" היא השפילה את מבטה, לקחה נשימה עמוקה והמשיכה בדבריה "קראו לו רון. הוא התנדב פה, ממנו למדתי כמה החיים באמת יפים, הבראתי, יצאתי מפה, במשך שנה הייתי הילדה הכי בריאה ושמחה עלי האדמות. ואז רון יצא מהחיים שלי. במכה, והנה אני פה שוב. אם לא תעשי את הטעויות שלי, את תצאי מפה, תבריא, וגם תישארי ככה. תלמדי מהטעות שלי ירדן, זה כל מה שאני באמת רוצה בשבילך" היא דיברה רצוף ולא עצרה לשנייה, דמעות נאספו בעינייה, עטפתי אותה בחיבוק גדול והצמדתי אותה אליי "אני אלמד מהטעות שלך, מבטיחה" אמרתי בלחש ונשקתי לראשה. ליאור התייפחה בבכי וליטפתי את ראשה, נתתי לה את כל התמיכה האפשרית.

ללא ששמנו לב הגיעו שעות הערב, ליאור התרחקה ממני והאיצה בי ללכת ולהתלבש.

לבשתי מכנס ארוך ורחב בצבע שחור וחולצה קצרה לבנה ורגילה. ניתקתי את צינורית ההזנה מהיד שלי, אלו השעות הבודדות והיחידות שמוותר לי, אז ניצלתי את זה.

יצאתי למתחם הספות ליד הכניסה וחיכיתי, לאיתי ולקבוצה שלו. לאחר חמש דקות של המתנה, הדלת הראשית נפתחה ואיתי נכנס בה, לבד. הוא התיישב לידי "היי" הוא אמר והסתכל עליי "היי, למה אתה לבד?" שאלתי "את האמת? הקבוצה אמורה לבוא לפה פעם בחודש אבל רציתי לראות אותך" הוא השפיל את ראשו "אז למה לא אמרת לי שאתה בא לבד?" שאלתי שוב "חשבתי שזה ישמע נואש" הוא צחק וצחקתי איתו "אל תדאג, בערך שום דבר שתגיד לא ישמע לי נואש. אני לא ממש בקשר עם אנשים מבחוץ אז אני לגמרי 'תמימה' בעניין הזה" גיחכתי

והסתכלתי עליו, בדיוק כמו אתמול, השיחה שלנו נמשכה שעות על גבי שעות, שעות שאנו רק צוחקים, מדברים שטויות ויוצרים קשר של ממש.

לפתע השיחה הרצינה, הוא סיפר איזה בדיחה ולאט לאט נרגענו מהצחוק "תגידי רגע, את לא רוצה לצאת מפה?" הוא הסתכל עליי, מרים חצי גבה "משתוקקת" עניתי קצרות וגיכחתי בציניות "אז למה את לא מטפלת בעצמך? רואים שלא טוב לך פה" הוא פשוט הסתכל עליי ולא אמר מילה "זה לא כזה פשוט. הלוואי שיכולתי פשוט להחליט להבריא ולצאת מפה. זה יותר מורכב" משכתי בכתפיי "האמת שזה לא כזה מסובך. אם תקומי ותחליטי שיש לך את הכוח לצאת מפה, שאת רוצה להבריא, לחזור לחיים שלך, זה יקרה. הכל בכוח רצון. ואני כן לוקח בחשבון את זה שאת לא יכולה לאכול ואת זה שהבעיה הזאת היא בעיקר נפשית, ואת צריכה לרפא גם את הנפש ולא רק את הגוף, אבל אם באמת תרצי – את תצליחי. אני סומך עלייך." הוא תפס את ידי והסתכל לי בעיניים, מיד השפלתי מבט "מה כל כך טוב בחיים מחוץ לפה בכל מקרה? אז אני אבריא, ומה יקרה אז? אני אחזור להורים שלי שלא אכפת להם ממני, לבית ספר שבו אף אחד לא מדבר איתי, לבית כל כך מלא ביצירות אומנות יקרות שהוא כבר ריק מתוכן. בנתיים המקום הזה נראה הרבה יותר טוב" אמרתי ועיניי החלו לצרוב. "שתצאי מפה, את תתחילי חיים חדשים לגמרי. כבר לא יהיה אכפת לך מההורים. תעברי בית ספר, יהיו לך חברים, את תהני, את תהיי שמחה"

בפעם הראשונה מאז שנכנסתי לפה לא הרגשתי כאילו שמנסים לעבוד עליי שיהיה בסדר. חייכתי אליו והתחלתי לבכות, ספק מאושר – ספק מעצב, אבל בכיתי. איתי לא אמר כלום, הוא פשוט משך אותי אליו וחיבק אותי, בפעם הראשונה שמתי לב עד כמה הגוף שלו באמת שרירי ואיזה ריח טוב יש לו. הרגשתי בטוחה בין הידיים שלו, אני מכירה אותו יומיים, מה יש לי? אני חייבת להתאפס על עצמי, די כבר. התרחקתי ממנו לאט, אמרתי לו תודה וחזרתי לחדר, משאירה אותו על הספה לבד, כאשר ידיו מחזיקות את ראשו, הוא צוחק ומניד בראשו, לא מבין אותי.

נכנסתי לחדר בשקט, ליאור כבר ישנה. ביקשתי מאחת האחיות לחבר לי חזרה את צינור ההזנה ונישכבתי חזרה במיטתי. אני חייבת לצאת מפה. אני מתחילה את

השינוי שלי, לא יכול להיות שככה יראו החיים שלי. אני משנה הכל, אני אוכל, אני אלך לפגישות עם הפסיכולוג ואפילו לקבוצת התמיכה. ממחר תהיה ירדן חדשה. ועם מחשבות ורודות על עתיד טוב יותר ועל איתי המדהים, נרדמתי – בפעם הראשונה בשנתיים האחרונות, עם חיוך על השפתיים.

"איתי! איתי! לאן נעלמת? איתי! בבקשה תחזור!" צרחתי בקול, הכול היה שחור מסביבי, גשם החל לרדת וברקים ורעמים נשמעו ברקע "את לא נורמלית. את בחיים לא תהיי. אני לא מבין למה התקרבת אלייך! את משוגעת! תמיד תהיי!" איתי הופיע מבין הצללים, כל גופו מואר בשמש ואני בחשיכה ובגשם. הוא לבוש בחולצה ומכנס לבנים, כולו מואר, יפה וטהור. לגופי שמלה שחורה, בלויה וקרועה שמזמון איבדה את גוונה השחור והברור. "עדיף לכולם שלא תהיי פה. חייזר" הוא המשיך. קמתי על רגליי והתחלתי לרוץ, מנסה להגיע אליו, אבל הוא רק התרחק יותר ויותר, הריצה החלה להיות אינסופית, אני רצה ורצה וזה לא נגמר. "איתי!!!" צעקתי, בוכה ונופלת על ברכיי.

פניי רטובות מדמעות ודופק ליבי מואץ. למה הסיוטים חוזרים? מה קרה פתאום? הסתכלתי על השעון הדיגיטלי שלצד מיטתי, הוא הראה 09:55, קמתי רק חמש דקות לפני הזמן, קמתי ממיטתי לכיוון המקלחת, ציחצחתי את שיניי ונכנסתי להתקלח "ולשטוף מעליי" את הלילה הזה.

בעודי מתקלחת המחשבות לא מפסיקות, סיוטים מסוג זה הגיעו אליי בשנתי כאשר הייתי בתחילתה של הבעיה, ספק בריאה ספק בעייתית. האם זה הוא המצב? אני מייחלת לכך בכל ליבי. שלוש נקישות בדלת קטעו את רצף מחשבותי. "מי זה?" צעקתי בעודי סוגרת את ברז המים "ירדני", נשמע קולה של ליאור "ארוחת בוקר מוגשת, חייבו אותי להגיד לך אבל את בטח לא תצאי" היא אמרה וגיחכה, ואני? האמת שההרתי. הבטחתי לעצמי, אני לא עומדת להפר את ההבטחה. לפני שהספקתי לענות שמעתי את צעדיה של ליאור המתרחקים מהדלת ושתקתי. שטפתי את שאריות הסבון האחרונות ויצאתי מן המקלחת. לבשתי את הבגדים הפשוטים שאני לובשת פה תמיד, פיג'מת דובונים. יש לי קצרות וארוכות

אבל אלו תמיד דובונים. הלכתי לכיוון חדר האוכל וקיבלתי בדרך המון מבטים נוקבים. "ממתי ירדן מגיעה לארוחת הבוקר?" שמעתי לחישה קצרה מאחוריי, אלוהים, הבנות פה יותר רכלניות מבבית הספר. התעלמתי והמשכתי בדרכי. נכנסתי לחדר האוכל, לקחתי צלחת, מסתכלת על כל האוכל בשקיקה אך עם זאת – בגועל בלתי מוסבר. מחשבת כמה קלוריות יש בכל דבר. אני לא רוצה להשמין. לקחתי 2 פרוסות מלפפון ודי. יותר ממה שאני יכולה להכיל. התיישבתי בשולחן הקטן בסוף חדר האוכל וקירבתי את פרוסת המלפפון הדקה אל פי, 'נו קדימה, תאכלי' קול קטן בראשי זעק לי 'אל תעשי את זה, את תשמיני!' קול אחר הופיע בראשי 'שמנה ושמחה!' הקול הראשון הלחם עם הקול השני. מה עובר עליי? אני משתגע! הנחתי את פרוסת המלפפון בחזרה והבטתי בה חסרת אונים, טוב, אני אעשה את זה. בשבילי ובשביל איתי. החזקתי את הפרוסה בידי והכנסתי אותה לפי בביס אחד. לעסתי בכבדות ואיטיות. שכחתי כבר מה זה ללעוס. לא היה לזה טעם רב, אבל זה היה טוב, נראה לי. כאשר סיימתי את הפרוסה הראשונה הסתכלתי על השנייה, עדיין מתלבטת. קדימה ירדן, קדימה! אכלתי גם אותה. הרגשתי מועקה גדולה. איך עשיתי את זה? אני פשוט לא מאמינה. כל מה שהרזתי היה לחינם! אני לא מאמינה על עצמי! איזו חלשה. הדמעות נקוו בעיניי ורצתי מיד לחדרי. שנייה לפני שהתמוטטתי על הרצפה ליאור תפסה אותי "ירדן? ירדן מה קרה?" היא התיישבה על ברכייה מולי, מחזיקה בידיי "אכלתי" קולי רעד ובקושי הצלחתי להוציא את המילה הזאת מהפה שלי, פרצתי בבכי "זה נהדר ירדן! למה את בוכה?" היא חיבקה אותי "כל מה שהרזתי בשבילי, כל מה שעברתי, הכל הלך לפח!" "וואו ירדן, מה כבר אכלת שאת מדברת ככה?" "שתי פרוסות מלפפון. זה היה שונה לאכול. קצת כיף אז לקחתי גם את השנייה אבל אני מרגישה כל כך רע. תראי כמה הבטן שלי התנפחה כבר! ליאור אני משמינה. אני שמנה." נכנעתי סופית, כבר לא יכולתי לעצור את הדמעות, הן יצאו ממני כמו נהר, שנאתי את עצמי כל כך. הילדה השמנה חוזרת. "היי ירדן, תסתכלי עליי," ליאור הרימה את ראשי "זה נפלא שאכלת. את פותרת את הבעיה שלך. שתי פרוסות מלפפון לא יגרמו לך להשמין. את יודעת שאת צריכה להשמין, את לא רוצה אבל את בהחלט צריכה ואת יודעת את זה. תוריד את כל המחסומים שלך, כל מה שאת חושבת לגבי אוכל. ראית את ביונסה? הירכיים והישבן שלה מלאים, מאוד אפילו. והיא מדהימה ביופיה, היא סקסית ונחשקת,

גברים בכל העולם רוצים אותה. מלא זה יפה. אישה היא יפה. את לא צריכה להיות דוגמנית של הלבשה תחתונה במידה 0. החברה נתנה לנו תמונה מאוד ספציפית על איך שאנחנו צריכות להיראות וזה לא נכון. את צריכה להיראות את. עם הקימורים, עם הישבן הגדול, עם הצלוליטיס ואפילו עם הבטן שמבצבצת. את צריכה להיות את. וכדי להיות את, את צריכה לאכול, להילחם על הפיתרון לבעיה הזאת, להילחם על עצמך. עכשיו תפסיקי לבכות ותביני שעשית לעצמך פלאות כאשר אכלת. ליאור שיחררה נשימה עמוקה וניגבה את דמעותיי. דבריה מאוד השפיעו עליי. הסתכלתי על זה באור שונה. אולי זה טיפשי שנאום קצר מאוד של ילדה בת 16 השפיע עליי יותר מפסיכולוגים, פסיכיאטרים וקבוצות תמיכה. אבל זה בדיוק מה שהייתי צריכה. רק האנשים שאתה אוהב, האנשים שאתה סומך עליהם ומקשיב להם, רק הם יוכלו לעזור לך. היא לא ניסתה לכפות עליי כלום, היא גרמה לי להבין, יהיה קשה אבל זה ישתלם בסוף. ניגבתי את עיניי וקמתי על רגליי. ליאור חיבקה אותי חיבוק חזק וישבנו לדבר כרגיל.

עבר חודש וחצי מאז הפעם הראשונה שאכלתי. התחלתי ללכת לקבוצות התמיכה, לפסיכולוג של המקום וגם לפסיכיאטר. האמת היא שזה לא כזה נורא, כולם נורא מקבלים ותומכים. הם לא שופטים ולא מזלזלים. אני לא יודעת למה דחפתי את כל האנשים האלו ממני בהתחלה, הם באמת טובים. אני כבר אוכלת ארוחות אמיתיות. הן לא גדולות אבל הן אמיתיות. בבוקר ובערב אותו דבר, כף של ביצה מקושקשת עם עגבנייה ומלפפון ובצהריים אורז. הפסיכולוג הראשי של המוסד אמר שבוע שעבר שלא יעברו יותר מארבעה ימים עד שאוכל לגשת לסדרת "האבחון האחרון". סדרת "האבחון האחרון" היא סדרת בדיקות, פיזיות ונפשיות, ותצפית עליי, שקובעים אם אני יכולה לעזוב את המוסד. אם הבעיה שלי חלפה. החודש וחצי הזה היה קשה מאוד. הקאתי יותר פעמיים ממה שאפשר לספור על כפות הידיים. התייבשתי פעמיים מאיבוד נוזלים בהקאות. עברתי טיפולים פסיכיאטריים ופסיכולוגיים ממותטים מבחינה נפשית. סיוטים הולכים וחוזרים, סיוטים שזיעזעו אותי ונשארו חרוטים במוחי. נלחמתי כל יום ויום על עצמי, על הנשימה שלי, על הבריאות שלי. לא פעם חשבתי להפסיק לנסות. המלחמה הזאת הייתה קשה מידי בשבילי. מימלא לא הועלתי לאף אחד, מה זה

כבר ישנה? רציתי לגמור את זה לגמרי, לקחת את חיי ולהתאבד. לאבד הכל. ניסיתי פעמיים אבל כמובן שעצרו אותי, אחרת לא הייתי פה. פעם אחת ליאור עצרה אותי ופעם אחת איתי. איתי. אם לא הוא, לא הייתי כאן עכשיו. הוא בא לבקר אותי שלוש פעמים בשבוע, בימי שני, רביעי ושישי. גיליתי אדם מדהים, שהצליח להרים אותי מכל החרא שהייתי שקועה בו. אני אוהבת אותו כל כך. הוא חבר טוב כל כך. הוא בן אדם מיוחד בשבילי, חלק מאוד גדול ממני ומהחיים שלי, מישהו שבחיים לא אוכל לוותר עליו. לא משנה מה נעבור, אני אשאר איתו. הבעיה הזאת חזקה, אולי אפילו חזקה מידי אבל כבר לא יותר חזקה ממני. האבחון האחרון נערך היום. את מבחני התצפית והפסיכיאטרי כבר עברתי. נשאר המבחן הפסיכולוגי. ההורים שלי אפילו לא יודעים על כל מה שעברתי. הם לא יודעים שאני עתידה להשתחרר מפה. כבר חודשיים וחצי שלא דיברתי איתם.

בעודי פוסעת בקלילות אל עבר חדרו של הפסיכולוג למבחן, אני חושבת על כל מה שעברתי פה, כל מי שהכרתי פה. זו הייתה התקופה הכי חשובה בחיי ללא ספק. למרות כל הקשיים. שנייה לפני שסובבתי את הידית של הדלת, עצרתי לרגע והרהרתי. אני באמת רוצה לצאת מפה? הכל בחוץ מפחיד מידי. בין רגע התעשתתי על עצמי וסילקתי את המחשבות האלו מראשי. נכנסתי לחדרו של הפסיכולוג והוא קיבל אותי בחיוך. " אז ירדן, היום אנחנו במבחן האחרון. אני רוצה להגיד לך שעשית פה התקדמות מדהימה. עוד לא הגיעה אליי מטופלת שנכנסה עם דעה נוקבת כנגד המערכת כמו שלך והגיעה למבחן אחרון לאחר שלושה חודשים שבהם נכללו נסיונות התאבדות, הקאות והתעללות עצמית. אני חייב להגיד לך שאת ילדה מאוד מיוחדת וחזקה. את שונה ואני שמח שהכרתי מטופלת מדהימה כמוך. אין לי ספק שתעברי את המבחן ובגלל זה, הכנתי את זה במיוחד בשבילך," יואב הפסיכולוג הוציא מאחורי כסאו סלסילה ענקית מלא בשוקולדים ודברי מאפה "שתשמיני קצת. שתמיד תזכרי שפחמימות זה טוב!" הוא צחק ודמעות של אושר נקו בעייניו. יואב הוא אדם מדהים. הוא האבא שאף פעם לא הכרתי. "יואב אני חסרת מילים, תודה לך על הכל. אני מאוד מעריכה את הכל. אתה כמו אבא שני בשבילי. ויש לי בקשה קצת חצופה. אפשר לקבל את המספר שלך? אשמח להיות בקשר גם אחרי כל הדבר הזה" חייכתי והדמעות לא הצליחו לעצור "בטח ירדני, זה ברור מאליו" יכולתי לראות את הדמעות בעיניו ולהרגיש את הרעד בידו כאשר

העביר אליי את כרטיס הביקור שלו. "שנתחיל?" יואב שאל לאחר שהתאפסנו על עצמינו ויצאנו לדרך. יואב שאל אותי שאלות על ראיית העולם שלי עכשיו, מאיזה צד אני רואה את החיים ומה אני מתכננת לעשות כשאצא מכאן. הוא סיפר לי סיפור ושאל אחריו שאלות שאמורות להיות טריק פסיכולוגי ולהוציא ממני דברים שהייתי בוחרת לא להגיד. הוא בהחלט נגע לי בכמה נקודות רגישות שגרמו לי להתעצבן קצת וגם לבכות, אבל מעבר לזה אני חושבת שהייתי בסדר. "נו ירדן, מה את חושבת שהתוצאה?" יואב שאל לאחר שכתב כמה מילים בפנקס שלו "אני צריכה להישאר נכון?" שאלתי, אכזבה ניכרת בקולי "אני מצטער ירדן. אני יודע שיהיה לך קשה לא לראות אותי. ברוכה הבאה חזרה לחיים האמיתיים" יואב אמר והניח את התיק האישי שלי בשולחן הקטן בינינו. בידיים רועדות ושמחה ענקית הרמתי את התיק האישי שלי ופתחתי אותו. בדף הראשון תמונה של ילדה עצובה, עם עיניים כבדות ועצמות בולטות מתחת לצוואר ובלחיים. אני רואה ילדה ללא תקווה. אני רואה אותי. הפרטים שלי מופיעים שם. בשאר הדפים מפורטת הבעיה שלי, בכל מקום שכתוב 'מחלה' יואב מחק וכתב 'בעיה' זה העלה לי חיוך קטן על השפתיים. ובדף האחרון – מצבי הבריאותי הנוכחי. המילה 'בריאה' נמחקה ונכתב מעליה בכתב ידו העגול של יואב 'הבעיה נפתרה' סגרתי את התיק האישי שלי והתוודעתי לפתע לדמעות הזולגות על לחיי. קמתי ממקומי וחיבקתי את יואב "תודה על הכל אבא" המילה 'אבא' נפלטה מפי ללא ששמתי לב אך זה לא הפריע לי. יואב באמת הרגיש לי כאבא. לקחתי את סלסילת הפחמימות שיואב הביא לי והלכתי לכיוון חדרי. מבטים מלאי קנאה אך מלאים בשמחה הופנו לעברי מכל מקום. נכנסתי לחדר וליאור חיכתה לי על המיטה בזמן שהיא כוססת את ציפורניה. היא הרימה את ראשה והבינה לאט לאט מה המצב. היא בכתה, המון. "אני כל כך שמחה בשבילך קטנה שלי. אני כל כך אוהבת אותך וכל כך הולכת להתגעגע." היא חיבקה אותי ובכתה "ליאור, עכשיו את תסתכלי עליי. אם אני הצלחתי, את גם יכולה. כבר התחלת. את בחצי הדרך. אני הולכת לצאת מהדלת הזאת היום ואת תצאי ממנה עוד חודש עם סלסילת פחמימות בדיוק כמו שלי. אני אהיה שם בחוץ ואחכה לך עם חיבוק ענקי. אוקיי? את חזקה. את יכולה" תפסתי את פניה ונשקתי ללחייה "אוקיי" היא ענתה קצרות ובמשך דקות ארוכות התחבקנו. עברתי בין החדרים אומרת ביי לכל האנשים שהכרתי, לכל החברים, לברגייט מנהלת המוסד,

לדורון הפסיכיאטר, אפילו לריטה הטבחית. לכל אחד פה היה חלק בהבראה שלי ואני לא אשכח את זה לעולם. ליאור ואני עמדנו בחוץ עם המזוודות כאשר המונית הגיעה. התחבקנו והתחלנו לבכות, אני אתגעגע אליה כל כך. נכנסתי למונית לאחר שהנהג שם את מזוודותי בתא המטען. "פחמימות זה טוב!" צעקתי לירדן מהחלון "פחמימות זה טוב!" היא החזירה לי בעודה מנופפת בידה לשלום ומפריחה לי נשיקות באוויר. נתתי לנהג את כתובת הבית שלי והסתכלתי החוצה מהחלון ישר. אני מתחילה את החיים שלי מההתחלה.

"מה ילדה, ביקרת מישהי?" הנהג שאל אותי כאשר הוא מציץ במראה ומסתכל עליי "לא, השתחררתי" חייכתי חיוך מלא גאווה וניצחון, אך כנראה שהנהג לא חש כלפיי את אותה האמפתיה שחשתי לעצמי. הוא הציץ בשנית במראה והסתכל עליי, מבט שאי אפשר להסביר. הוא החל להאץ את מהירות המונית – רק משתוקק להיפטר מהילדה שיושבת במושב האחורי שלו, כל כך משוגעת שהייתה צריכה טיפול במוסד. הרגשתי דקירה קטנה בלב, רגעים מהעבר חוזרים אליי, אנשים נגעלו ממני ודחו אותי ובדיקו ברגע הזה הבנתי מה הייתה משמעותו של המבט של נהג המונית – דחייה. הוא דחה אותי ממנו. לא עוד קשר עין ולא עוד מילים, נהג ונוסעת, זרים שאפילו לא מנסים. הטלפון שלי צילצל ועל המסך הופיעה הודעה מאיתי

'מחר היום הראשון, מתרגשת?'

חייכתי לעצמי שראיתי את שמו על המסך עם הלב האדום לידו. מחר יום לפני החופש הגדול וגם הפעם הראשונה שאני אלך לבית הספר לאחר שנה. טיפשי קצת ללכת לבית הספר בשביל יומיים? כן. אבל האמת, שאחרי כל כך הרבה זמן, מסגרת ואנשים שונים הם הדבר שאני משתוקקת אליו הכי הרבה, גם אם אלו רק יומיים. מתרגשת? פוחדת? לא יודעת. לא זוכרת כבר איך זה באמת ללמוד. זוכרת רק מה זה לעבור במסדרונות ושכולם מתלחשים ומסתכלים, מתעללים נפשית ופיזית. רק רע אני זוכרת. אני מסלקת את המחשבות האלו מראשי ברגע שאני רואה בזווית העין את ביתי. שילמתי לנהג את הכסף על הנסיעה בחוסר רגש, משתוקקת לצאת מהמונית שלו, ובאותו הזמן גם עניתי לאיתי

'הכי טוב שעוד יומיים יש חופש:'

הוצאתי את המזוודות מתא המטען בעצמי לאחר שהנהג אפילו לא טרח לצאת מהמונית

'פשוט למדת כל כך הרבה עד עכשיו שאת צריכה את החופש הזה חחחחח' חייכתי לעצמי חיוך קטן ונכנסתי לבית, תהיתי אם אמא בכלל זוכרת שאני חוזרת היום.

טרקתי את הדלת הכניסה אחריי ועמדתי כמה דקות בשקט, ללא תזוזה. הרגליים שלי קפאו במקומן ברגע שדרכו על רצפת השיש השחורה והמבריקה. לא ידעתי כמה שזה יהיה קשה לחזור למקום שאמור להיות המקום שהתגעגעתי אליו במשך כל הזמן הזה. כנראה שבאמת לא הערכת מספיק את החום של האנשים במוסד. אני מסתכלת מסביבי, עדיין עומדת ללא תזוזה, בשקט שיותר גרוע מצעקות ולא מעיזה לזוז. שקט פה, למה חשבתי לעצמי שאמא שלי תהיה פה? או אבא? אני נושמת נשימה עמוקה ונכנסת אל תוך הבית, גוררת את המזוודה הגדולה והשחורה שלי ומניחה אותה בסלון. אני הולכת לכיוון המטבח ומוציאה מן המקרר קופסא מלאה באוכל ביתי שבטח הוא תוצרת ידיה של סבתי המדהימה ולא אימי העצלנית. מוזגתי לצלחת שלוש כפות מן האוכל וחיממתי אותו במיקרוגל. הטלפון שלי השמיע קול הודעה ומיד הרמתי אותו מן השולחן.

'אכלת כבר היום?'

הופיעה הודעה על המסך מאיתי ובדיוק באותו זמן המיקרוגל השמיע את הצפצוף המעצבן שמתריע לי כי ארוחתי מוכנה.

הוצאתי את האוכל מן המיקרוגל והתיישבתי בשולחן

'בדיוק עכשיו:')

שלחתי בחזרה לאיתי בצירוף תמונה של צלחת האוכל. כעבור מספר שניות קצרות קיבלתי הודעה נוספת.

'נראה מעולה, בתיאבון יפה שלי'

הרגשתי מן עקצוץ כזה מוזר בבטן, "יפה שלי", יפה? איתי חושב שאני יפה? יכולתי להרגיש איך הלחיים שלי מאדימות ומתחממות ככל שאני מסתכלת על ההודעה שלו, רציתי לענות אבל פשוט לא ענית. אני אפילו לא יודעת למה. אכלתי את האוכל שלי והרגשתי גאוה, בעצמי ובכל התהליך שעשיתי, איך שהצלחתי לעבור את כל מה שעברתי ולא התייאשתי ובסוף הצלחתי. לא סיימתי את כל הצלחת

כמובן, תמיד העיניים שלי היו יותר גדולות מהבטן שלי. הנחתי את הצלחת שלי בכיור ובפעם הראשונה בחיים שלי, שטפתי את הכלים שלי. אני רגילה לעוזרת שבאה פעם ביום, מנקה ואוספת אחריי אבל אני כבר לא מרגישה חלק מהבית הזה בנוסף לכך שאני מרגישה עצמאית יותר ממה שהייתי אי פעם. לאחר ששטפתי את הכלים לקחתי את המזוודה ועליתי לחדרי בקומה השלישית בביתי. פתחתי את הדלת של החדר, והכל נשאר בדיוק כמו שעזבתי, הקירות הלבנים עם הפוסטרים של להקות הרוק ולידם הפוסטר הגדול של הזמר האגדי בוב מארלי, שולחן הכתיבה הלבן עם המחברות העבות והריקות עליו, לצד המחברות נחו כלי הכתיבה בקופסא השחורה. בסופו של שולחן הכתיבה היה מונח המחשב הנייד שלי ולצידו מנורת שולחן קטנה שמפיקה אור לבן. ארון הבגדים השחור שלי היה נראה בדיוק אותו דבר, החולצות השחורות והג'ינסים האפורים שלי עדיין היו הפוכים מעל לשמלות החוף הלבנות והתכולות שלי. שידת הנעליים הייתה מסודרת כהרגלה וכיאה לאובססיה שלי לגבי נעליים, הסניקרס הכהות והעקבים השחורים היו מונחים בערימה מסודרת לצד הסנדלים ונעלי האצבע הבהירות שלי, בקצה הערימה נחו נעלי ספורט בצבעי וורוד ושחור שהיו שחוקות משימוש. שידת האיפור שלי הייתה מסודרת, יחסית – האיפור ליד הבשמים והקרמים ליד המסרק ואביזרי השיער. בחנתי את החדר שלי בפעם השנייה וראיתי לפתע על המיטה הלבנה והגדולה שלי ערימה של שטרות. הרמתי את הערימה של הכסף ומעליה פתק, התחלתי לקרוא. "היי יפה שלנו. אנחנו גאים בך, על הכל. אנחנו מצטערים שאנחנו לא פה לקבל את פנייך. אנחנו בטוחים שאת נראית מדהים כמו שאת תמיד. אנחנו אוהבים אותך ומתגעגעים. אנחנו מקווים שתלמדי מחר. השארנו לך כסף כדי שתוכלי לקנות לך בגדים ואת כל הדברים שאת צריכה. כמובן שגם ספרים ואת כל הממתקים הקטנים שאת אוהבת. כל מה שנפשך חפצה בו. אנחנו מקווים שזה יעזור לך ושהיומיים האחרונים שלך בחטיבת הביניים יהיו טובים יותר בזכות זה. נחזור בעוד כחודש. אוהבים מפריז הרחוקה, אמא ואבא."

- גיחכתי לעצמי, באמת? אני יצאתי ממוסד לבעיות נפשיות ומה שהם עושים זה להשאיר לי חבילת כסף ולנסוע לחודש לפריז? לא יודעת למה חשבתי שאני אחזור ומשהו ישתנה. לא יודעת למה חשבתי שההורים שלי פתאום יהיו פה, שבאמת יהיו הורים פתאום, שלא יזרקו אותי להתמודד עם החיים

לבד כהרגלם. הדהים אותי כמה שאני יכולה להיות נאיבית כל פעם מחדש. קימטתי את פתק הורוד וזרקתי אותו לפח. ישבתי על המיטה וספרתי את הכסף. 200 ... 400 ... 800 ... 1400 ... 1600 ... אלף ושש מאות שקלים. הם באמת חשבו שהם יקנו את הסליחה וההבנה שלי באלף ושש מאות שקלים, אפילו במיליון הם לא יצליחו לקנות את הסליחה שלי! טוב חבל שהכסף הזה פשוט יהיה כאן ללא שימוש... קמתי מהמיטה ופתחתי את הארון שלי, הוצאתי ממנו ג'ינס אפור כהה וצמוד עם קרעים, חולצה שחורה רחבה עם פתח בגב וסניקס שחורות. התלבשתי והסתכלתי על עצמי במראה, פעם ראשונה מאז שנתיים וחצי שאני מרוצה מעצמי. חייכתי ובחנתי את עצמי ולא האמנתי למראה עיניי, אני אוהבת את עצמי. הג'ינס יושב מושלם, הרגליים שלי יפות, הגב שלי נראה מעולה בחולצה הזו ואני פשוט אוהבת את עצמי. אני מחייכת וגאה בעצמי בפעם המי-יודע-כמה ביום הזה. בחנתי את שידת האיפור וויתרתי. כבר אין לי עיגולים שחורים מתחת לעיניים והפנים שלי כבר לא נפולות. הריסים שלי צמחו מחדש בצורה מדהימה והם ארוכים ויפים. השיער שלי והתלתלים הקופצניים שבו פתאום מבריקים ובריאיים. זו פעם ראשונה שאני בוחנת את עצמי בצורה כזו ממוקדת. סימן המתיחה בבטן שלי הוא כמו צלקת בשביל חיילים, כזו שמזכירה מה הם עברו, את המלחמה שלהם והמאבק. התאפסתי על עצמי והלכתי מן המראה. לקחתי את הכסף, תיק שחור וקטן, מפתח לבית ואת הטלפון שלי. שנייה לפני שיצאתי מהחדר הסתכלתי עליו ועל הבלגן הטיפוסי לי שהשארתי על המיטה והרצפה ושמחתי שאני מתחילה לחזור לחיים הקודמים שלי. יצאתי מהבית וחיכיתי לאוטובוס בתחנה שמתחת לבית שלי. לאחר כעשר דקות הגיע האוטובוס ועליתי עליו לכיוון הקניון. התיישבתי ליד ילד שנראה בערך בגילי והתעסקתי בטלפון שלי.

"את חדשה כאן?" הילד שישב לידי שאל לפתע "לא ממש" חייכתי והסתכלתי עליו "אז איך זה שאף פעם לא ראיתי אותך? לא יכול להיות שפספסתי מישהי כמוך?" "אני...לא הייתי בעיר המון זמן. זה הכל" בחרתי להסתיר את האמת שלי מזור שהרגע פגשתי "באיזה בית ספר את?" הוא שאל, מנסה להמשיך את שיחתנו "הייתי ברימונים אבל אני עוברת לשקמה" חייכתי "באמת? אני בשקמה. באיזה כיתה את?"

"ט', עולה לכיתה י'" הוא צחק והסתכל עליי "יש לנו יותר במשותף ממה שחשבתי. ואני חושב שיכול להיות לנו עוד משהו משותף" "ומה זה?" שאלתי וחייכתי "יהיה לנו את המספרים אחד של השני" הוא אמר קצרות והושיט לי את הטלפון שלו "אוקיי" חייכתי והבאתי לו את הטלפון שלי. הכנסתי את המספר שלי לטלפון שלו ושמרתי תחת השם 'ההיא מהאוטובוס' הוא החזיר לי את הטלפון שלו וראיתי שהוא שמר את עצמו תחת השם 'אוראל החתיך מהאוטובוס' צחקתי וירדתי מהאוטובוס בלי להגיד מילה נוספת. נכנסתי לקניון בצעדים קטנים ומהוססים, וככל שהתקרבתי לדלת הכניסה, התפילה הקטנה שלחשתי בתוכי התחזקה – שלא אראה אף אחד מבית הספר הקודם, שלא אצטרך להתמודד עם העבר שלי. נכנסתי בין הדלתות המסתובבות של הקניון והרוח הקרה והחזקה שיצאה מן המזגן התעשייתי והענק הכתה בפניי כמו סטירה מעירה. התהלכתי בקניון השקט עד לחנות מכשירי הכתיבה, בחרתי דברים בודדים, כמה עטים וטושים מדגישים, עיפרון אחד ומחק. השנה כבר נגמרת, כך שאין לי צורך בדברים אלו כלל. נכנסתי לחנות הבגדים האהובה עליי וקניתי שלושה מכנסי ג'ינס צמודים ושש חולצות בית ספר רחבות. יותר מידי בשביל יומיים אני יודעת, אבל יש לי את הכסף, חבל שהוא לא יתבזבז לא כך? חשבתי לעצמי וגיכחתי, גם אחרי כל מה שעברתי, אני כל כך מפונקת. יצאתי מהקניון עם שלושת השקיות שלי וחייכתי בתחנת האוטובוס במשך כמה דקות עד שהאוטובוס הגיע, עליתי עליו והתיישבתי בחלק האחורי ביותר של האוטובוס, שמסיבה בלתי מוסברת תמיד יושבים בו נערים ונערות שעושים רעש ובלאגן. הכנסתי את האוזניות של הטלפון לאוזניי והקשבתי לשיר של הלהקה האהובה עליי. לאחר ארבע תחנות הגעתי לתחנה הכי קרובה לביתי, נכנסתי לבית ושום דבר לא השתנה, כמו בן. עדיין אין כאן אווירה בייתית, הקירות הלבנים עם הציורים היקרים והריצפה השחורה מזכירים לי חדר בבית מלון מפואר – אנשים נכנסים ויוצאים מכאן, לא באמת מרגישים בנוח כאן, סתם עוד מקום להעביר בו עוד לילה וללכת, אין כאן שום דבר הייתי, הכל קר ונקי מידי. אני מפסיקה לחשוב על הנושא המיידיות ועולה לחדרי. אני מחליפה לבגדי בית קצרים ונוחים ונשכבת על מיטתי, מסתכלת על התקרה, כמעט והתחלתי לדבר אך ניזכרתי שליאור כבר לא איתי בחדר. עם מחשבות על מה שיהיה מחר אני לאט לאט מרגישה את עייני נעצמות ואני נרדמת.

אני מתעוררת אחרי לילה רווי חלומות שקטים, ללא סיוטים-בפעם הראשונה בחצי השנה האחרונה. אני מחליפה את הפיג'מה שלי למכנסי ג'ינס שחורים צמודים וחולצה שחורה עם סמל בית הספר, אני נועלת את הסניקס האפורות והכל כך אופייניות לי, לוקחת את התיק ויוצאת לכיוון תחנת האוטובוס. בדרכי אני רואה המוני ילדים, את חלקם אני זוכרת מבית הספר הקודם, את חלקם מכירה רק בפנים וחלקם אפילו לא מוכרים לי. אני עולה על האוטובוס, קו מספר 77 ומתיישבת בחלק האחורי של האוטובוס. לאחר שתי תחנות, מישהו עולה לאוטובוס, הלבוש שלו ושפת גופו מוכרים לי, אני מנסה להבין מי זה וכשהוא מסתובב הוא גורם לזה להיות הרבה יותר קל-איתי. הרמתי את ידי כדי שישים לב אליי והוא רואה כמובן. הוא מחייך ומתיישב לידי. הוא כורך את זרועו סביב גופי ואני יכולה להרגיש את הביטחון הפתאומי שעובר בגופי כאשר הגוף שלו עוטף את גופי הקטנטן בחיבוק הכי חם, כנה ואוהב שקיבלתי בימי חיי. אני מחבקת אותו וריח הבושם החזק שלו מגיע לאפי, ריח כל כך טוב, משכר אפשר לומר. אני צוחקת וזזה אחורה, בזמן שהוא משחרר את זרועותיו ממני. אנחנו יושבים ובמשך הנסיעה הקצרה לבית הספר מספיקים לדבר על השיחרור שלי מהמוסד, הפחדים והחששות וגם הדברים שאני מרגישה מלאת ביטחון לגביהם. אנחנו מגיעים לבית הספר ואיתי נכנס איתי לכיתה. אני מתיישבת בשקט בשולחן בסוף הכיתה ומבקשת בכל ליבי מהאל שאף אחד לא ישים לב אליי, אני רגילה להיות בלתי נראית ואני גם מאוד אוהבת את זה באיזה שהוא מקום. המורה נכנסת לכיתה ומיד קולטת אותי בעיניה, אני מורידה את ראשי ומנסה להימנע מקשר עין, אך כל העניין לא מצליח לי, המורה מבקשת ממני להציג את עצמי, אני אומרת את שמי ומתיישבת בחזרה, לא מרחיבה בשום נושא, הם לא צריכים לדעת כלום, מימלא עוד יומיים כבר לא אראה אף אחד מהם. כולם מסתכלים עליי ואני לא מחזירה לאף אחד מבט. לאחר כחמש דקות בהן המחנכת שלנו מרצה לנו על הסכנות והוראות הביטחון לגבי הקיץ, נשמעת דפיקה בדלת ובפתח מופיע אוראל, הילד מהאוטובוס. הוא לבוש בחולצה שחורה וג'ינס שחור משופשף, הוא עומד מתחת למשקוף של הדלת ומחייך, החיוך שלו רחב ויפה, חיוך של בן אדם מאושר. עיניו החומות והקטנות מתכווצות לשני פסים קטנים מתחת לחיוך הגדול שלו והפנים המלאות. אני מתסכלת עליו ורואה בן אדם שמח אבל לא תמים. הוא עבר דברים, הוא יודע שהחיים האלה יכולים להיות קשים יותר ממה שכולם

חושבים אבל הוא שמח, הוא מחייך וצוחק, הוא משכיח את הדברים ובוחר להמשיך הלאה. כבר ציינתי שאני יודעת לקרוא אנשים רק במבט? זה הדבר היחיד שאני בטוחה שתמיד ישאר בי. הוא ביקש סליחה מהמורה ונכנס לכיתה והתיישב לידי. הוא מחייך אליי ואני מחייכת חזרה, החיוך שלו כל כך מדבק שאי אפשר שלא לחייך אליו בחזרה. הוא מוריד את ראשו לכיוון רגליו ומסתכל במסך הטלפון שלו ואני לא יכולה שלא להתאפק ולחקור את פניו. עצמות הלחיים שלו אינן נראות לעין כלל, פניו מלאות מכל הצדדים ונותנות לו מראה של ילדון. העור בפנים שלו בהיר, אך לא בהיר מידי וזיפים שחורים וקטנים ממסגרים את פניו ואת שפמו, ישר משם אני מעבירה את מבטי לשפתי, שפתיים משורטטות היטב, מלאות וגדולות שתמיד פונות קצת כלפי מעלה כנדמה שהוא עומד לחייך בכל שנייה, אני בוחנת את אפו הקטן והסולד ומשם לעיניים, ריסיו ארוכים ושחורים ועיניו קטנות וחומות, כמעט שחורות שיכול להיראות כאילו האישונים שלו מתמזגים עם העין, השיער השחור והחלק שלו נופל בחלקים על פניו כתוצאה מתספורת בסגנון 'מוהיקן' שלא טופחה כבר הרבה זמן. מבטו עדיין במסך הטלפון ואני לא יכולה להפסיק להסתכל עליו, הוא לא הבחור האידיאלי והחתיך שרואים במגזינים, אבל הוא כל כך יפה בעיניי ופניו מבשרות רק טוב, שמחה ואופטימיות. הוא מרים את ראשו ואני מיד מסובבת את ראשי לכיוון הלוח, הוא נוגע בכתפי ומראה לי תמונה מצחיקה בטלפון, שנינו צוחקים אך לאחר מכן חוץ מכמה חיוכים חטופים במשך השיעור אנחנו לא מדברים. הצילצול נשמע וכולם ממהרים מחוץ לכיתה. אני יוצאת מפתח הכיתה ומרגישה יד אווזת בידי, אני מסתובבת אחורה ורואה את אוראל עומד מולי ומחייך, חייכתי בחזרה "מה קורה?" אמרתי, מנסה להפיג את המתח והשתיקה המביכה ששררו בנינו בארבעים הדקות האחרונות "הכל טוב, איך את?" הוא אמר בעודו משחרר את ידי מאחיזתו ומתחיל ללכת לצידו "בסדר, אני חושבת" גיחכתי והמשכתי ללכת כאשר אוראל לצידו אך מוביל אותי באיזושהי דרך. הוא הסתכל עליי וחייך "למה אתה מחייך כל כך הרבה?" הרמתי את ראשי אליו "אני מעדיף לחייך כמה שיותר, עם החיוך באה גם השמחה, החיוך הוא לא תמיד בעקבותיה אבל עכשיו... עכשיו חייכתי סתם כי את יפה" הוא הסתכל עליי וחייך בשנית, הרגשתי כיצד סומק עולה בלחיי ואני מאדימה, הורדתי את ראשי כדי שלא יראה את המצב בו אני נמצאת בגלל המילים שלו. המשכנו ללכת בחצר בית הספר

ובעודי ממשיכה ישר הוא תפס את ידי ומשך אותי לכיוון הימני, נכנסנו אל שביל לא מסומן עם עצים מצדדיו, שלא נראה כמקום אופייני לבית ספר. בסופו של השביל ניצבו כמה אבנים גדולות ורחבות, ועליהן ישבו ילדים, בגילנו וגם יותר קטנים ויותר גדולים ועישנו סיגריות. כל אחד עישן סיגריה שונה, אחת קצרה יותר, אחת ארוכה יותר, אחת עבה ואחת דקה, ואחת בכלל לא מסודרת-מגולגלת. הם ישבו על האבנים ושאפו לריאותיהם את החומר ההרסני, עוד שכטה ועוד אחת, מסיימים סיגריות שלמות בשניות ספורות. אוראל התיישב על אחת האבנים והוציא מהתיק שלו קופסה של סיגריות "אתה מעשן?" שאלתי אותו בקול מהסס וקצת רועד "כן" הוא ענה בעודו מוציא סיגריה מהקופסה ומניח אותה בין שפתיו "למה?" שאלתי, הוא הדליק את הסיגריה ולקח שאיפה ארוכה "אין סיבה מיוחדת, סתם ככה" הוא ענה בזמן שהוציא את העשן הלבן מהפה. בחרתי לא לענות והתיישבתי על האבן שמוול, שכטה שהביאה אחריה עוד אחת ועוד אחת, כל האוויר התמלא בריח הסיגריות ואני בטוחה שגם שיערי וכל הבגדים.

"רוצה?" אוראל שאל אותי בעודו מוציא סיגריה נוספת מהקופסה "מה? לעשן? אני.. אני לא מעשנת" גימגמתי, האמת-די מסוקרנת "את בטוחה?" אוראל אמר והביט בי "כן. אני בטוחה" אמרתי בטון נוקשה וסגרתי את הנושא, אוראל משך בכתפיו והדליק סיגריה נוספת.

שאר היום עבר בעצלתיים ולא יכולתי לחכות לרגע שמחר יגמר והחופש יתחיל. אני נמצאת בבית הספר רק יום וכבר נמאס לי. חם בחוץ ובכיתה, המורות מתעקשות ללמד למרות שאף אחד לא מקשיב או מעוניין-והילדים כאן, פשוט בלתי נסבלים.

החל מהבנות הקטנוניות והמציקות בכיתה שלי שמדברות בקול גבוה כנדמה שנמצאת להם צפצפה במקום שבו אמורים להיות מיתרי הקול, ועד לבנים הגדולים שמסתובבים בבית ספר וזורקים הערות לבנות שקטנות מהם בשלוש שנים לפחות. אני מחכה בתחנת האוטובוס ועולה עליו ביחד עם אוראל, הוא מתיישב לידי ושורר בינינו שקט, מאז מה שקרה בבית הספר המצב מתוח, ספק מצידי-ספק מצידו. הוא מסתכל עליי ואני מורידה את ראשי, מסתכלת על נעליי. "תגידי, הכל בסדר?" אוראל

אמר לאחר כמה שניות נוספות של שתיקה מביכה "כן...למה שלא יהיה?" אני מחייכת עם הרגשת הקלה בליבי "אני לא יודע..את לא דיברת איתי מאז שישבנו בחוץ" "הכל בסדר באמת, אני לא יודעת מה קרה לי" חייכתי. אוראל הניח את ידו

מסביב לכתפי ומשך אותי אליו לחיבוק, ראשי נח על חזהו ויכולתי להריח את ריח הבושם החזק ולשמוע את דפיקות ליבו המואצות. הרגשתי את ליבי פועם בחוזקה ולא הבנתי מה קורה לי. אני מבולבלת. לא ראיתי היום את איתי מבלבד בשיעורים, והוא גם לא דיבר איתי. איתי מדהים, הוא מתוק, מקסים ומתחשב, הוא עבר איתי את כל הזוועה הזאת אבל איך שהוא אני לא יכולה לראות בו יותר מהידיד הנסיך, התומך והמתוק שתמיד יהיה שם לציד. לעומתו את אוראל אני מכירה רק יומיים וכבר אני יכולה להרגיש את החיבור אליו, את היכולת שלו להצחיק אותי ואת האודם והחום שעולה בלחיי בכל פעם שהוא מסתכל עליי או מדבר איתי. אני לא יודעת אם הוא מרגיש כמוני בכלל, הראש שלי מוצף מחשבות ואני מוכנה להישאר בין ידיו של אוראל במשך כל חיי. לאט לאט בלית ברירה, הרחקתי את ראשי מחזהו של אוראל, הסתכלתי עליו וחייכתי.

את שאר הנסיעה באוטובוס העברנו בשקט בלי להחליף מילה. האוטובוס נעצר בתחנה שליד הבית שלי ובעודי יורדת מן האוטובוס ראיתי את אוראל יורד אחריי. "למה ירדת כאן? אתה גר כאן?" שאלתי את אוראל ובתוכי איזה קמצוץ של תקווה שהוא גם שכן שלי "לא, אבל רציתי ללוות אותך הביתה. וחוש מזה – נראה לך? הלוואי" הוא גיחך בעודו בועט באבן קטנה שניצבה על המדרכה "מה זאת אומרת הלוואי?" עיניי התכווצו במבט חשדני יחסית "זאת אומרת שהלוואי שהייתי גר כאן. זאת השכונה הכי יקרה בעיר והיא בדיוק ליד השכונה הכי ענייה בעיר", הוא הצביע ימינה "השכונה שלי" הוא המשיך את משפטו עם טון חסר רגש "אה" זו הייתה ההברה היחידה שהצלחתי להוציא מפי "אל תהיי המומה, אני דווקא מעדיף את השכונה שלי מזאת. את יודעת בכלל מי השכנים שלך?" הוא שאל והנדתי בראשי לשלילה "אז אני יודע מי השכנים שלי, וגם מכיר אותם ואוהב אותם, את כולם" הוא חייך ועיניו הוכיחו כי הוא מדבר אמת לפי הניצוץ שעלה בהן לרגע וכבה.

הלכנו מספר שניות נוספות והגענו לבית שלי, נעצרתי וחיכיתי שאוראל ישים לב שאני כבר לא הולכת לצידו. הוא הסתובב והסתכל מעליי, על הבית. "אתה רוצה להיכנס?" שאלתי בלי יותר מידי לחשוב "אני מעדיף לוותר, לא נעים לי" הוא משך

בכתפיו "נו, אל תשחק את עצמך ביישן עכשיו. ההורים שלי לא בארץ ואין לי אחים. ממי לא נעים לך?" הקשתי את הקוד בשער של הבית ופתחתי אותו. אוראל בהה בי במשך כמה דקות, מהרהר אם להיכנס או לא "תחליט. אני לא הולכת להמשיך להחזיק את השער עוד הרבה זמן" הרמתי גבה וחיכיתי לתשובתו. אוראל לא אמר כלום ופשוט הלך לכיווני. הוא נכנס דרך השער וביקשתי ממנו שיחכה לי בחצר. נכנסתי לבית, החלפתי לבגדים נוחים יותר, לקחתי כמה חטיפים שנמצאו במזווה בזכות המנקה שלנו, בקבוק קולה, ויצאתי חזרה לחצר. אוראל עמד בדיוק באותו המקום בו אמרתי לו לחכות והקליד בטלפון שלו "בוא" אמרתי בקול חזק והוצאתי אותו מריכוז. הלכתי לחצר האחורית והוא אחריי. התיישבתי על הדשא הסינטטי והחם, ואוראל לידי. הוא הסתכל עליי וחיכתי אליו "תספר לי משהו עלייך. עכשיו הבנתי שאני לא יודעת עלייך כמעט כלום"

"מה לספר?" הוא הסתכל עליי "אני לא יודעת, יום הולדת, מה העדה שלך, ההורים שלך.. דברים רגילים" משכתי בכתפיי בפשטות "טוב, נולדתי בשבעה-עשר בפברואר, אני מרוקאי, ההורים שלי... את אבא שלי אני רואה פעם בחודש ואמא שלי כל הזמן בעבודה, מנסה להרוויח ביושר את הכסף שאבא שלי לא נותן לה" הוא שחרר נשימה עמוקה שהוחזקה בו כבר הרבה זמן ונשכב על הדשא, נשכבתי לצידו והמשכנו בשיחה. אחרי חמש שעות, שני בקבוקי קולה, שלוש שקיות במבה, שקית ביסלי ויותר מחצי קופסת סיגריות מצידו ומצידי שקית במבה אחת, וחצי מגש פיצה שהוא אכל לבד, הבנתי שיושב מולי אדם שלמרות שהוא כל כך שונה ממני אנחנו כל כך דומים. ההורים שלנו הם בקושי חלק מהחיים שלנו, הוא מתמודד עם בעיות משלו- עצבים בעיקר, שנינו אוהבים לשמוע הרבה סיגנונות של מוזיקה, לשנינו יש תפיסה מוזרה מאוד לגבי החיים, ויש עוד כל כך הרבה נושאים שאנחנו מסכימים עליהם באופן נחרץ אך עם זאת יש כל כך הרבה נושאים שהדעות שלנו הפוכות לגמרי. בחמש שעות האלו הכרתי בן אדם מדהים, מלא אופטימיות אך מודע למציאות, הרגשתי שאני לא מדברת עם קיר, הוא מקשיב לי ואני לו. החיבור שלי אליו מדהים ואני מקווה שגם הוא מרגיש ככה. "וואו כבר שמונה, אני חייב לחזור הביתה לעזור לאימא שלי" אוראל אמר בעודו מסתכל על מסך הטלפון שלו "אוקיי" אמרתי קצרות "היה לי כיף ממש, אנחנו צריכים לעשות את זה יותר" הוא חייד והרים את התיק שלו מהדשא "כן לגמרי" חיכתי חיוך רחב

ואמיתי, הלכנו לכיוון השער של החצר ואוראל פתח אותו "ביי" אמרנו שנינו ביחד והתחלנו לצחוק, אוראל תפס את ידי ומשך אותי אליו, הוא חיבק אותי חזק והצמיד אותי אליו, הפנים שלי התרחקו מהכתף שלו והבטתי בו, הגוף שלו צמוד לשלי והפנים שלנו קרובות, אני יכולה להרגיש את הנשימה שלו על הפנים שלי, ריח חזק של מנטה וסיגריות, הוא התקרב אליי עוד קצת, ועוד קצת, האף שלו כבר נגע בשלי, הסתכלתי על העיניים החומות והמדהימות האלה שאני כל כך אוהבת, ובשנייה האחרונה הורדתי את הראש. אני לא יודעת למה אבל פשוט הורדתי את הראש. אוראל התרחק ממני והשפיל את ראשו. הוא גירד את עורפו כמו שעשה פעמים רבות במשך השיחה שלנו כאשר דיבר על נושאים רגישים מבחינתו.

"אז..ביי" הוא גימגם והלך מבלי להסתכל אחורה. סגרתי את השער והתיישבתי על הרצפה. מה קורה כאן? למה הורדתי את הראש? מה כל זה אומר בכלל? נשמותי עמוק וקמתי מהרצפה הקרה. אספתי את בקבוקי הקולה, אריזות החטיפים, מגש הקרטון והכוס עם המים שמלאה בבדלי סיגריות וזרקתי הכל לפח. עליתי לחדר שלי ושמותי שירים של להקת הרוק האהובה עלי, דבר שתמיד הרגיע אותי. נשכבתי על המיטה שלי ובהיתי בתקרה. ראשי מוצף מחשבות ואני מבולבלת. מה עם איתי בכלל? הוא לא דיבר איתי היום בכלל, וגם לא שלח שום הודעה. נכנסתי לווטסאפ ולשיחה שלי עם איתי "מחובר/ת" היה רשום מתחת לשם שלו.

- 'היי, לא דיברת איתי כל היום' הקלדתי ושלחתי, מחכה לתשובה.

כן, העדפתי לא להפריע'

- 'להפריע? להפריע למה?'

לך ולאוראל, העדפתי להישאר מחוץ לזה'

- 'מה?'

'ראיתי שמתפתח משהו בינך לבין אוראל, אני מעדיף להישאר מחוץ לזה, לא להיפגע'

- 'זו לא סיבה לא לדבר איתי'

'אה, אז את בעצם אומרת לי שאני צודק? מתפתח משהו?'

- 'לא, אני לא אומרת שום דבר, אנחנו רק ידידים' שלחתי והאמת שהרהרתי בתשובתי.

'אין מצב שלא התנשקתם'

–'לא איתי, לא התנשקנו'

'חחחחחחחח טוב, תמשיכי לשקר, הכל טוב'

–'אני לא משקרת'

'את כן'

–'אני לא איתי ואני לא מתכוונת לריב איתך,רוצה להאמין–תאמין, לא רוצה– אל' שלחתי והתנתקתי מהווסטאפ, העפתי את הטלפון לצד השני של המיטה ונשכבתי חזרה,בוהה בתקרה.זמזמתי את המילים והמנגינה של השירים החזקים שהתנגנו ברמקולים של המחשב שלי וחשבתי. על כל התקופה האחרונה. על המוסד, איתי,אוראל, ליאור, ההורים שלי, ההתבגרות הנורמלית שלא הייתה לי.הבטתי בשעון וראיתי שהשעה כבר אחד עשרה וחצי. חזרתי לבהות בתקרה ולחשוב ולאט לאט הרגשתי את עיניי נעצמות,גופי נהיה ספק קליל ספק כבד ונרדמתי במכה.

התעוררתי והסתכלתי בשעון, השעה היא עשר וחצי בבוקר, היום יום שישי וגם היום האחרון לשנת הלימודים הזו. בהתחשב בכך שלא למדתי השנה והשעה כבר עשר וחצי, החלטתי להישאר בבית. היום האחרון מיותר לגמרי. הרמתי את הטלפון שלי מהרצפה, שכנראה נפל במהלך הלילה וקראתי את שתי ההודעות שצצו לי על המסך: אחת מאיתי- 'טוב' ואחת מאוראל- 'תקשיבי, אני לא יודע מה קרה לי אתמול. אני בדרך כלל לא עושה דברים כאלו אבל הכל הרגיש לי כל כך נכון ואם תרצי שנשב שוב מחר בצהריים אני מבטיח שאני לא אנסה לנשק אותך הפעם'.

קראתי את ההודעה של אוראל עם נשימה עצורה וראיתי שההודעה התקבלה בשעה שתיים לפנות בוקר. בהיתי בהודעה של אוראל למשך כמה דקות ומצאתי את עצמי חסרת מילים.

אני אמורה להתייחס לכל ההודעה? או רק לחלק האחרון? אני אמורה לענות בכלל?
'תגיע היום אחרי שתסיים בבית הספר, אני בבית' הקלדתי בזריזות ושלחתי בלי
מחשבה רבה. תוך שניות ספורות הופיעה הודעה על מסך הטלפון שלי 'אין בעיה'
עם סימן של סמיילי מחייך.

זימזום רועש וחזק נשמע ברחבי הבית מהאינטרקום וניגשתי לפתוח את השער. אוראל נכנס לתוך החצר, מצויד בחיוך המדהים שלו, החולצה ומכנסי הג'ינס השחורים והרגילים ובאנרגיות המדהימות שלו. הוא חיבק אותי ונכנס בלי להניד

עפעף, כמעט כאילו שזה הבית שלו. התיישבנו על הדשא ודיברנו, על הא ודא, נושאים רבים עלו, כמעט כל הנושאים שיש לדבר עליהם, מלבד נושא אחד – מה שקרה אתמול, והאמת שזה חיובי שהנושא לא עלה.

"תגידי – יש לך כאן כסף?" אוראל שאל במפתיע לאחר שצחקנו דקות ארוכות בגלל בדיחה שסיפר

"כן – למה?" שאלתי והחיוך ירד מפניי "את רוצה לשתות איתנו היום בערב?" "לשתות איתכם? מי זה איתכם? רגע, לשתות מה?" שאלתי וניסיתי להבין תוך כדי למה אוראל מתכוון, הוא פרץ בצחוק מתגלגל וחיך אליי "את כל כך תמימה, זה פשוט חמוד –" הוא המשיך לצחוק "איתנו, כולם. וודקה, את יודעת, לשתות" הוא הביט בי ואני ניסיתי לחשוב מה התשובה שלי. תמיד רציתי לדעת מה זה לשתות, איך זה מרגיש. אני זוכרת איך שליאור סיפרה לי שהיא הייתה מכורה להרגשה, מרגישה קלילה ובלי דאגות, שוכחת מהכל ופשוט נהנית. איך שהיא אהבה את התחושה החמימה של האלכוהול בגרון שלה, שהיא אף פעם לא יכלה להפסיק. "אתה יודע מה? כן. אני אשתה איתכם" עניתי קצרות וחייכתי "את מפתיעה אותי כל פעם מחדש" הוא הסתכל עליי במבט חצי מופתע חצי שמח "כמה להביא לך?" שאלתי וסימנתי לו לקום אחריי, לכיוון הבית "שלושים וחמישה שקלים, מספיק" הוא הלך מאחוריי עם ידיים בכיסים. לא עניתי לו ועליתי לחדר שלי להביא כסף, הוא אחריי. הוצאתי ארבעים שקלים מהארנק והבאתי לו "קח, תעשה עם החמישה המיותרים מה שאתה רוצה" צחקנו והוא הכניס את הכסף לכיס "אני אבוא אלייך בערך בשעה תשע וחצי ונצא, אני אראה לך איפה אנחנו יושבים" הוא חיך ויצא מהחדר שלי "מה, לאן אתה הולך?" שאלתי אחרי שראיתי שהוא הולך לכיוון השער בחצר "לקנות את הוודקה, והביתה, שישי היום" הוא אמר והעיר אותי למציאות באופן מבהיל אפשר לומר. אני כבר לא זוכרת איך מרגישה אווירת שישי, או ארוחת שישי. בודדים השבועות בהם ההורים שלי היו בבית לארוחת שישי, וגם במוסד לא היו ארוחות שישי מסודרות, עם קידוש וכל שאר הדברים. חייכתי חיוך מזויף וקטן, אוראל חיך בחזרה, חיבק אותי ויצא מהשער.

'קדימה, אני בחוץ' הסתכלתי על המסך של הטלפון וראיתי הודעה מאוראל. הסתכלתי על עצמי במראה וסידרתי את הגופייה השחורה שלי והכנסתי למכנסי הג'ינס הקצרים שלי מפתחות לבית ואת הטלפון. יצאתי מהשער ואוראל חיכה לי

שם. הוא הרים את המבט שלו אליי, חייד את החיוך הזה שגורם לי להתאהב בו קצת יותר כל פעם, הוא לבש חולצה שחורה עם סמל של חברת ספורט בצבע ירוק בצד, מכנסי ג'ינס אפורים-שחורים משופשפים וסניקס בצבע בורדו. הוא החזיק בידו שקית ניילון שחורה שממנה יכולתי לראות קצוות של קשים צבעוניים. התחבקנו והתחלנו ללכת, כרגיל דיברנו והשיחה הלכה כמו תמיד, חלקה ומצחיקה, קולחת וללא שנייה אחת של שקט.

"תודה לאל! הוודקה שלנו הגיעה" שמעתי לפתע צעקה מכיוון גן השעשועים שניצב מולנו ויכולתי לזהות כמה בנים ובנות מהשכבה שלנו, יושבים מסביב לשולחן אבן ותוקעים מבט בי ובאוראל. אוראל הניח את השקית השחורה על השולחן, הוציא שלושה בקבוקי וודקה גדולים, פחיות של כמה סוגים של משקאות אנרגיה, כוסות שקופות ארוכות וקשים צבעוניים. כל אחד לקח לעצמו כוס, אז עשיתי כמוהם ולקחתי גם. לא ממש הבנתי מה קורה עכשיו. אוראל ועוד שני בנים נוספים, מאור ודניאל, לקחו כל אחד בקבוק וודקה, פתחו אותם והחלו למזוג לכל אחד בערך רבע כוס וודקה. דניאל מזג לי רבע כוס ורק באותו רגע שמתי לב לעיניים הכחולות והמהממות שלו. הוא הסתובב אחורה ולקח פחית משקה, פתח אותה, מזג לי כמעט עד סוף הכוס והוסיף כמה קוביות קרח "תערבבי" הוא אמר והסתובב בחזרה לשאר האנשים. עירבבתי את הנוזל בכוס שלי שהיה בצבע צהוב עם גזים ולקחתי שלוק. הנוזל החמים צרב את גרוני ונתן לי תחושה חריפה אך חמימה ונעימה בכל הגוף, בתוך כמה שניות התאפסתי על עצמי מהשוק הראשוני של הצריבה והחריפות שהיו לי בגרון ולקחתי עוד שלוק. ועוד אחד. ועוד אחד. וסיימתי כוס. הרגשתי איך המחשבות שלי הופכות להיות קלילות, פתאום הכל מרגיש קטן יותר וחסר חשיבות, אני רגועה והאמת שדברים כבר לא מפריעים לי. שתיתי עוד כוס, ואחריה עוד שתיים. לסיכום באותו ערב, ארבע כוסות. התחלתי לשיר ולרקוד עם עוד שתי בנות נוספות, מיה וליאל, ישבנו עם הבנים והם סיפרו בדיחות כל כך מוזרות, ולא מצחיקות, בכלל, אבל איך שהוא זה הרגיש לי כל כך מצחיק, גלי חום עברו לי בכל הגוף במשך כל הערב, לא חשבתי על איתי, ההורים שלי, כל מה שהיה במוסד. דברים ואירועים ספציפיים מהמשך הערב כבר מעורפלים לי, ואני לא זוכרת הרבה, אני רק זוכרת שהגעתי הביתה, צוחקת ומאושרת באמת בפעם הראשונה מאז הרבה זמן ופשוט הלכתי לישון, בלי לחשוב ולעשות הרבה, שחרור וכיף מוחלט.

קמתי בבוקר וראשי כאב בצורה בלתי נסבלת, הייתי עדיין עם הבגדים של אתמול בלילה ונזכרתי בערב המדהים שהיה. דברים התחילו לחזור אליי ונזכרתי שאני ואוראל התנשקנו. אני ואוראל התנשקנו. אני בהלם מוחלט. יצאתי מהמיטה והחלפתי לבגדי בית, ירדתי לקומה התחתונה בבית ולקחתי כדור לכאבי ראש. –'לא דמיינתי את אתמול נכון?'

שלחתי לאוראל הודעה כשראיתי שהוא מחובר לווטסאפ

'את הנשיקה? גם אני חשבתי שדמיינתי'

–'אז לא דמיינו'

'לא, לא דמיינו'

–'אז מה זה אומר?'

'אני לא יודע, אבל אני גם לא עומד לשקר לך. אני אוהב אותך ירדן. אני רוצה לדבר איתך'

–'כמה הכי מהר שתוכל להגיע לכאן?'

'רבע שעה אני אצלך'

סגרתי את המסך של הטלפון וישבתי בחוסר מעש ברבע השעה הבאה. מה אני הולכת להגיד לו? מה הוא יגיד לי? אני אוהבת אותו? אני אוהבת אותו. זו לא התלבטות בכלל. ומוזר כמה ששני אנשים יכולים להיקשר בימים ספורים בלבד אבל כשזה זה. זה זה. אין מה להתלבט. אז מה יהיה עכשיו? אנחנו נהיה ביחד או ש...? אני לא יודעת מה לחשוב. אני צריכה ליזום משהו? זה נורא מבלבל.

'תפתחי לי את השער' הופיעה הודעה על מסך הטלפון שקטעה את מחשבותיי. הרגשתי את הלב שלי פועם בחוזקה והידיים שלי החלו לרעוד ולהזיע. הלכתי לכיוון השער בפחד מסוים אך גם בסקרנות. פתחתי לאוראל את השער והוא הלך לדשא בדיוק כמו שעשה אתמול.

"תקשיבי, באתי לפה באמת בשביל לדבר על מה שהיה אתמול. אני בטוח שזה לא קרה כי שתינו. אני יודע שיש כאן משהו מעבר ואני אוהב אותך, אני אוהבת אותך ירדן. עברו רק כמה ימים אבל אני אוהב אותך. באמת" הוא דיבר במהירות והסתכל עליי "את האמת? זה מוזר. מאוד. אבל אני גם אוהבת אותך" השפלתי את ראשי וידו של אוראל שנחה לי על הסנטר הרימה לי אותו כלפי מעלה. אוראל התקרב אליי עוד קצת, ועוד קצת, הוא הסתכל לי בעיניים, ואז זה פשוט קרה. הנשיקה

הראשונה שלי. טוב, הנשיקה הראשונה שאני באמת זוכרת לפחות. זה היה משהו מיוחד, ושונה. יכולתי להרגיש פרפרים בכל הבטן והרגשתי כאילו הלב שלי כמעט מתפוצץ מרוב שהוא פעם מהר. אוראל העביר לי חלק מהשיער אל מאחורי האוזן והתרחק קצת. הוא הסתכל עליי וחייך את החיוך המושלם שלו שאין משהו יותר יפה ממנו בעולם. חייכתי אליו בחזרה והפעם אני זו שנישקה אותו. "אז מה? מה זה? מה אנחנו?" שאלתי בקול שקט, מפחדת להרוס את הרגע המושלם הזה "אני חושב שאנחנו ביחד לא? אפשר לקרוא לזה ככה אם את רוצה" הוא חייך אליי ולא עניתי לו, רק חיבקתי אותו ונתתי לו להבין מזה מה שירצה. את שארית השבת העברנו בצפייה בסדרות בטלוויזיה והמון חיבוקים ונשיקות. בעיקר אהבה ולמידה אחד על השני יותר לעומק.

עבר חודש. חודש מדהים בו אוראל ואני ביחד. זה החודש הכי מטורף וכיפי שהיה לי בחיים. לפחות שלוש פעמים בשבוע אנחנו יוצאים כל החברים הקרובים, יושבים בגן הציבורי בשכונה, שותים ומעשנים נרגילות, צוחקים ונהנים ולא עושים שום דבר מעבר ללחיות את הרגע וליהנות מהחיים. הלוואי ויכולתי להישאר כך לנצח ושזה יהיה הסוף הטוב שלי. כל כך הרבה דברים קרו לי, דברים שלא האמנתי שאני אעשה. יש משפט כזה 'כולנו גדלים ועושים את הדברים שאמרנו שאף פעם לא נעשה' – וזה נכון לגמרי. הספקתי להתמכר להרגשה המדהימה של האלכוהול שזורם לי בורידים, לטבק בטעם פירות שאני מרגישה בטעמו בכל פעם שפי פוגש את צינור הנרגילה וגם לניקוטין שבסיגריות. איך זה שהדברים שעושים לנו הכי טוב הם בסוף אלו שפוגעים בנו? אבל לי לא ממש אכפת. אני שוכחת מהבעיות שלי ככה. יש לי חבר שאוהב אותי ומצאתי את ההנאות שלי. לא חשבתי על עניין המוסד וליאור כבר כל כך הרבה זמן, השלכתי את זה מאחוריי וכך גם את איתי. הוא עולה לי במחשבות פעמים רבות אך אני מוחקת את אותן המחשבות המיותרות. אוראל למד להכיר אותי גם בצדדים הלא טובים, חווינו הרבה עליות ומורדות, ותמיד עלינו בסוף. יצא לי להכיר עוד המון חברות ולהבין כמה ערך ומשמעות יש לדבר הזה שנקרא חברות, ובכלל אנשים שנמצאים איתך בכל רגע.

אני מוכנה בלב שלם להגיד שהחודש הזה הוא הדבר הכי טוב שקרה לי בחיים, רק חברים וליהנות, מי צריך יותר בחיים?

"קדימה מיה! עוד כוס בבקשה!" צרחתי במלוא הגרון שלי לכיוון מיה שתמלא לי את הכוס החמישית שלי לאותו ערב. מיה נענתה לבקשתי ומיד הכינה לי כוס נוספת של וודקה-אשכוליות. התיישבתי על הספסל שצמוד לשולחן, הנחתי עליו את הכוס שמיה מסרה לידי ולקחתי שכטה ארוכה מהנרגילה שהונחה במרכז השולחן. הטעם המתקתק של הטבק בטעם אייס-אבטיח מילא את פי ולקחתי מספר שכטות נוספות לפני שהתפנתי לשתיית הכוס שלי. "ירדן" שמעתי מישהו קורא בשם שלי "זאת אני" קראתי תוך כדי שאני מסתובבת ורואה את אוראל ניצב מולי, רציני מתמיד. ספק רציני ספק עצוב. "אני צריך לדבר איתך. בואי" הוא אמר בקול חלש. קמתי מהספסל והתקדמתי איתו הרחק מכולם. השארתי את הכוס שלי על השולחן ושנייה לפני שהלכתי אמרתי לדניאל שישתה אם הוא רוצה. "אני, אני לא יודע איפה להתחיל. ואני לא יודע אם זה בכלל זמן טוב" הוא אמר והשפיל את ראשו כשהגענו לבסוף למקום שקט. ידעתי לאן השיחה הזאת הולכת והרגשתי את עיניי שורפות "את מדהימה. את פשוט בחורה מדהימה. את חזקה, חכמה, שנונה, מוכשרת, מצחיקה ומיוחדת בטירוף. את בין האנשים הכי מיוחדים שיצא לי להכיר. אבל אני לא יודע... אני כבר לא מרגיש כאילו שזה מסתדר" כבר אחרי שלושת המילים הראשונות התפקסתי לגמרי והתחלתי להקשיב, כבר לא הרגשתי את האלכוהול הרב שזרם לי בדם "אבל... מה? הייתי בטוחה שהכל כל כך טוב ומושלם...איך זה קרה? מאיפה זה בא?" הדמעות התחילו לזרום ונשימתי נעתקה והתחילה להכביד עליי "אני לא יודע, אני לא מרגיש כאילו זה הזמן הנכון בשבילי. אם זה היה בזמן אחר אני בטוח שזה היה יכול לעבוד." הוא הוריד את ראשו ולא העז להרים אותו "תשאיר את הראש שלך למטה, יש לך סיבה. ככה לחתוך משהו מדהים בלי סיבה אמיתית? אני פשוט מאוכזבת ממך. אין לי מילה אחרת" אמרתי וקולי רעד, הרגשתי כאילו מישהו נתן לי אגרוף בבטן, ועוד אחד. "אני לא יודע מה להגיד לך.. אבל אני שמעתי שיש לדניאל רגשות אלייך, אני חושב שמגיע לך לדעת" הוא הסתכל לאחור לכיוון של כולם ולפתע הכל התחיל להסתחרר מסביבי "דניאל? כל זה בגלל דניאל או? אתה דפוק לגמרי אה?" אמרתי תוך כדי אני מנסה להתרכז במשהו ולגרום לסחרחורת החזקה להפסיק. הסתובבתי

ואוראל תפס את ידי "שלא תעז לגעת בי יותר בחיים שלך" אמרתי מבעד לקול רועד והמשכתי ללכת במהירות. הדמעות שלי לא הפסיקו לרדת וכל העולם שמסביבי הסתובב לי ולא עצר לשנייה. לא רציתי שום דבר עכשיו חוץ מלהגיע הביתה. התחלתי לרוץ, לשחרר את כל העצב והכעס שהצטברו בי בדקות הספורות האלו, בערך מאז הכל מעורפל לי, אבל אם יש משהו שלא מעורפל לי, הוא הכאב החד שהרגשתי בחזה, זה היה הלב שלי שהתרסק.

התעוררתי במיטה שלי, לבושה בבגדים של אתמול. הפנים שלי לחות ודביקות, כנראה מהדמעות של אתמול. קמתי מן המיטה והחלפתי לבגדים נקיים. ירדתי למטה והעוזרת שלנו נמצאה במטבח. "היי" קראתי אליה, והיא – לא ענתה. מוזר מאוד. השתחררתי מהבלבול והחלטתי לצאת לסיבוב באוויר, לנסות לעביר את התחושה המגעילה העוברת בגופי כרגע. אני שבורה ואני מרגישה כל העולם שלי קרס בן רגע. ברגע שיצאתי משער הבית ראיתי את ליאל "ליאל!" צעקתי אליה, והיא לא ענתה. "ליאל!!!" קראתי אליה בשנית והיא התעלמה. רצתי עד אליה, נגעתי לה בכתף וחזרתי על שמה שוב ושוב, והיא התעלמה ממני לחלוטין. "טוב, אם את לא מדברת איתי אני פשוט אלך איתך לאן שאת הולכת" אמרתי והיא התעלמה בפעם המי-יודע-כמה ופשוט הלכתי לצידה. היא הלכה והתחילה לבכות לפתע, ללא סיבה. היא הלכה וראשה מושפל לרצפה. היא פנתה ימינה – אל בית הקברות. עכשיו הבנתי למה היא לא ענתה לי, מישהו במשפחה שלה כנראה נפטר אבל החלטתי להמשיך ללכת איתה, להיות לה תמיכה. הסתכלתי מסביב וראיתי את דניאל, הנער הבלונדיני והיפה, תכול העיניים, שאוראל טוען שמאוהב בי, עומד בצד ובוכה. זה לא הפתיע אותי בהתחשב שהוא וליאל בני דודים, זה כנראה באמת משהו משפחתי. ליאל הלכה אל כיוון הקברים ושם ראיתי מישהו עם שיער שחור מדבר. התקרבותי קצת יותר ומצד שמאל ראיתי את... ההורים שלי? אלו בהחלט הם. אמא בלונדינית עכשיו ואבא רזה יותר, והם לבושים בשחור, מכף רגל ועד ראש. ראשי מתחיל לכאוב בצד השמאלי העליון ואני מבולבלת. הבטן שלי מתהפכת ואני מתחילה להרגיש שאני מאבדת את התפיסה במציאות. התקרבותי קצת יותר לכיוון ההלוויה והסתכלתי אל תוך הקבר. אני מסתכלת ומשפשפת את העיניים שלי, שוב ושוב. אני מתקרבת עוד קצת, מסתכלת על כל פרט בפנים האלה.

חתך ארוך ותפור לאורך כל הצד השמאלי של המצח, סימנים כחולים וסגולים על הלחיים ושפה פצועה.

היא לבושה בבגדים לבנים שלא מתאימים לה בכלל, הרגליים שלה יחפות והשיער שלה פזור, והיא – היא אני.

אני מרגישה שהעולם נופל עליי ואני קופאת מההלם. אני שומעת קולות מסביב אליי ולא מצליחה להבין מה הם אומרים. שומעת לפעמים "מדהימה" "חולמנית" "מיוחדת" אבל לא מעבר. אני מרגישה שמישהו נותן לי בוקס חזק בבטן ואני לוקחת כמה צעדים אחורה. אני תופסת חזק את החלק העליון של החולצה שלי ומוחצת אותו, אני לא יודעת מה אני עושה. אני לא מרגישה את פעימות הלב החזקות שתמיד מתחילות בחזי כשאני נמצאת במצבי לחץ ואני עדיין לא מאמינה. אני מתקרבת בשנית ומשפשפת את העיניים שלי, עדיין לא מאמינה ולא מבינה איך זה קרה בכלל. אוראל עומד מול כולם ומדבר "איך יכול להיות שבגלל רגע שהיית שיכורה איבדתי אותך? איך רצת לכביש ככה ולא הסתכלת? ואיך הנהגת ההיא לא ראתה אותך?" אני מפסיקה להקשיב והולכת לכיוון האנשים הבודדים שעומדים אל מול מה שעומד להיות הקבר שלי. אמא, אבא, אוראל, ליאל, דניאל, מיה, איתי וליאור. ליאור. ליאור כאן. היא עומדת מול הבור הפתוח באדמה, בוכה בשקט, בלי להוציא צליל בודד. ההורים שלי וכל שאר האנשים בזה, היא לא מוכרת להם, אבל לי היא כן. אני כל כך רוצה לחבק אותה ואני עושה את זה. אני ניגשת אליה ומחבקת אותה או לפחות מנסה. הידיים שלי עוברות דרכה כאילו שהיו מים ואני קולטת שאני כנראה באמת כבר לא בעולם הזה. אני מתרחקת משם. ראשי כואב ומסתובב ואני לא יודעת איך אני ממשיכה מכאן. אני הולכת ברחוב ופתאום שמה לב לכל כך הרבה דברים שלא שמתי לב אליהם, לכל העצב מסביב, כל העצב הלא מוצדק, כל האנשים שמבזבזים את החיים שלהם בריבים מיותרים וצרחות. אני מסתכלת על שתי בנות, יושבות על ספסל ואחת הבנות בוכה, החבר שלה זרק אותה, היא חושבת שזה בגלל שהיא שמנה. התחלתי לגחך לעצמי, ואז לצחוק בקול רם, ממילא אף אחד לא שומע אותי. איזו אירוניה. אני ממשיכה לצחוק על אנשים ועל דברים שנראים לי כל כך מטופשים כרגע. אני נכנסת לבית שלי ונזרקת על המיטה, את הרמקולים אני עוד מצליחה להדליק למזלי. אני לוקחת שוקולד מהמגירה שליד המיטה שלי ובוהה בתקרה בזמן שאני

מקשיבה ללהקת הרוק האגדית "KISS" וכרגע אני חושבת. חושבת על הכל. עד כמה שלא ניצלתי את מה שהיה לי בידיים ואת כל מה שביזבזתי. אני חשבתי שאמות בצורה אחרת, או בודדה לחלוטין או מוקפת בילדים ונכדים. וגם חשבתי שאחרי המוות יהיה שונה, אור לבן גדול, דלת עם ידית זהב שתוביל אותי לגיהנום, או לגן עדן או לפגוש את אלוקים, שיחליט מה היעד שלי. אבל אני מרגישה כאילו שבכלל לא מתתי והכל מרגיש לי מיותר לגמרי. איך פספסתי ככה את החיים שלי? אני לא יודעת. אבל פיספסתי. ואין דרך לחזור. כל כך הרבה טעויות בזמן כל כך קצר, ועל מה? אנורקסיה, בולימיה, דיכאונות, טיפולים, אלכוהול וניקוטין? איזו טיפשות. אבל העיקר שחייתי, לא? אני ממשיכה לבהות בתקרה בעוד שחטיף השוקולד השלישי נכנס לפי והשירים ממשיכים להתנגן. אז אלו החיים שלי מעכשיו? לא. זה המוות שלי מעכשיו.

סוף.